

Emisarii Babilonului și îngerul Bisericii Laodicea

12 mai 2005

Donald K. Short

Se pare că dialogul pe care conducătorii bisericii noastre l-au avut cu evanghelicii în anii '50 are o paralelă în istoria sacră, paralelă care sună ca o parabolă solemnă.

În zilele împăratului Ezechia, "înțelepții Babilonului," care studiau astronomia, au văzut umbra soarelui întorcându-se cu zece trepte pe cadranul ceasului. Au fost uimiți. Curând au sosit știri că această minune era rezultatul rugăciunii împăratului Ezechia către Dumnezeu lui Iuda pentru o prelungire a vieții. Nu numai că a fost vindecat și i s-a promis încă cincisprezece ani de viață, dar cerul a confirmat această binecuvântare cu un semn care a uluit lumea științifică a zilei.

Împrejurările i-au forțat pe acești oameni mari ai lumii, care cunoșteau mișcările soarelui, să-l viziteze pe regele acestui mic regat, care se vindecase așa miraculos. Ambasadorii din Babilon au sosit la regele Ezechia, felicitându-l pentru însănătoșirea lui, curioși să afle despre Dumnezeu care făcuse o asemenea minune.

Iată o ocazie unică pentru rege să spună demnitarilor din Babilon despre Creatorul și Susținătorul universului. Acesta urma să fie un test pentru recunoștința lui și o demonstrație a aprecierii pe care o are față de adevărul pe care l-a dat Dumnezeu poporului Său. Istoria spune: "Când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să-l întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, ca să cunoască tot ce era în inima lui" (2 Cronici 32,31).

Ezechia a fost "prins" de acești emisari. Mândria din inima lui și dorința de a fi acceptat de societatea oamenilor mari ai lumii l-au biruit. Cei care se închinau soarelui, lunii și stelelor, și nu cunoșteau pe Dumnezeu cerului, au devenit confidenții lui. El se rușina de solia pe care a încredințat-o Dumnezeu lui Israel. În mândria lui, le-a arătat ambasadorilor ce credea el că îi interesează – argintul, aurul și bogățiile materiale pe care Dumnezeu le-a

așezat în mâinile poporului Său. Valoarea imensă a uneltelor sanctuarului, clădite și modelate să slujească adevărul, a fost degradată la valoarea Babilonului. Ustensilele dedicate slujirii Creatorului au ajuns vase pentru vinul de pe mesele Babilonului. Valoarea și puterea susținătoare a tainelor lui Dumnezeu încredințate lui Israel au fost depreciate și disprețuite. Un asemenea compromis a adus în final distrugerea și ruina sanctuarului.

Dacă Ezechia ar fi profitat de ocazie, mărturisind puterea și slava adevărului încredințat lui Israel (care era evanghelia), lumina s-ar fi răspândit printre păgâni. În loc de așa ceva, conceptele Babilonului au devenit norma pentru poporul lui Dumnezeu. Sămânța rea semănată atunci a răsărit mai târziu, producând un seceriș de pustiire. Păcatul lui Ezechia a constatat în faptul că a adus mânie asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului (2 Cronici 32,25).

Primirea emisarilor din bisericile evanghelice în anii '50, ne-a făcut să le arătăm lucrurile pe care consideram noi că le vor aprecia și vor dori să le vadă. Faptul că i-am "primit" nu a fost rău. Ce a fost rău, a fost că am ascuns de ei "cu adevărat solia îngerului al treilea," "o foarte prețioasă solie" pe care ne-a trimis-o Domnul. Am prezentat în fața lor o solie confuză. Până astăzi insistăm că am spus ce trebuia. Confuzia nu face decât să se înmulțească.

Spre deosebire de Ezechia, noi nu ne-am pocăit și nici nu ne-am recunoscut păcatul. "Ezechia s-a umilit de mândria inimii lui, el și locuitorii Ierusalimului, astfel că mânia Domnului nu a venit în timpul vieții lui Ezechia" (2 Cronici 32,26). De la rege și conducătorii poporului și până la cei mai umili locuitori ai Ierusalimului, toți s-au pocăit. Dar sămânța rea a fost semănată și urma să dea, la timpul ei, o recoltă de pustiire și vai.

Vizita înțelepților din Babilon nu era lipsită de scop. Scriptura spune clar că Dumnezeu avea un plan. El dorea să-l "încerce, ca să știe ce se află în inima lui." Ezechia nu își cunoștea inima. Dacă ar fi murit în timp ce era bolnav, în loc să ceară o prelungire de cincisprezece ani, experiența tristă cu înțelepții Babilonului nu ar mai fi avut loc. Fără ca el să știe, exista în camerele ascunse ale minții lui ceva care trebuia descoperit.

A fost oare experiența bisericii rămășiței cu trimișii lumii evanghelice diferită de a lui Ezechia? Noi am crezut că o să facem impresie asupra lor. Am sperat că o să fim acceptați sau, în cuvintele articolului din Christianity Today, să fim considerați "un corp esențial creștin ortodox," deși puțin cam neobișnuit. Dar criticii noștri evanghelici nu sunt satisfăcuți cu ce s-a întâmplat în anii '50, și sugerează acum că ne îndreptăm într-o direcție greșită. Tot așa, mulți dintre membrii noștri nu sunt satisfăcuți, în lumina a ceea ce spune Scriptura. Ei consideră că părăsim "pietrele de hotar," ba chiar sunt siguri. Ce va spune istoria? Eșuăm și noi ca Ezechia, stricând planul lui Dumnezeu?